

Nr 976

Av herr Nilsson, Nils, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 127, med förslag till lag om erkännande av privat jorddelning som fastighetsbildning (legaliseringslag), m. m.

(Lika lydande med motion nr 1239 i Andra kammaren)

I proposition nr 127 framläggs förslag till lag om erkännande av privat jorddelning som fastighetsbildning (legaliseringslag).

I fråga om behovet av en lagstiftning för att ernå största möjliga överensstämmelse mellan den officiella fastighetsindelningen och indelningen i brukningsenheter har bland remissinstanserna rätt enighet, medan däremot enighet ej rått i fråga om medlen att nå detta mål.

Överlantmätaren i Kopparbergs län, som har god erfarenhet av tillämpningen av de lagar som redan finns på detta område, har, efter en genomgång av de mest väsentliga skiljaktigheterna mellan utredningsmannens lagförslag och 1962 års äganderättsutredningslag i fråga om målsättning och förrättningsförfarande, avstyrkt att förslaget lägges till grund för lagstiftning och förordar att 1953 års legaliseringslag ersätts med regler som i allt väsentligt hämtas från eller bygger på ÄUL.

Liknande synpunkter anföres av såväl lantbruksstyrelsen som lantbruksnämnden i Kopparbergs län.

Av betydelse är även hovrätten för nedre Norrlands och Svea hovrätts uttalade betänkligheter ur rättssäkerhetssynpunkt med ett legaliseringsförfarande av så summarisk karaktär.

En lösning efter ungefär samma riktlinjer som föreslagits av överlantmätaren i Kopparbergs län förordas även av Häradshövdingeföreningen och domänstyrelsen, och enligt den senares mening utgör lantmäteriets tillfälliga brist på resurser och önskemålet om en snabb och generell legalisering av de privata jorddelningarna ej skäl som uppväger olägenheterna av att oklarheter angående legaliserade delningars innehåll i betydande omfattning kan komma att kvarstå under mycket lång tid.

Onekligen finnes starka skäl för att grunda legaliseringsreformen på 1962 års äganderättsutredningslag. Departementschefen anför bl. a.

Jag delar uppfattningen att den förestående reformen bör syfta till en så fullständig avveckling som möjligt av alla typer av privata jorddelningar. Enligt min mening råder det ej heller någon tvekan om att särskilda åtgärder behövs för att komma till rätta med de oklarheter i fråga om äganderätten eller de brister i lagfartsförhållandena, vilka ibland åtföljer privata jorddelningar. Också från allmän synpunkt skulle det givetvis vara en fördel om de av jordpolitiska eller andra skäl

mest påtagliga olägenheterna med de privata delningarna kunde undanröjas i anslutning till legaliseringen. Från den utgångspunkten finns onekligen goda skäl för att grunda legaliseringsreformen på ÄUL.

De ändringar i ansökningsförfarandet beträffande ÄUL som kan vara erforderliga för att erhålla ett smidigare sådant kunde förslagsvis ges i form av en delegering av beslutsprocessen från Kungl. Maj:t till lantmäteristyrelsen, och i de enklare fallen från lantmäteristyrelsen till överlantmätarna.

Med hänvisning till det anförda hemställas,

att riksdagen måtte

1. avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 127 med förslag till lag om erkännande av privat jorddelning som fastighetsbildning (legaliseringslag), m. m.; samt
2. i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förnyad utredning och förslag i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 29 oktober 1968

Nils Nilsson (cp)
